

[Formanden]

indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.00.

Næste pause må vel så komme omkring kl. 18.00, og så må vi altså gøre dagsordenen færdig i morgen kl. 9.00, hvis det fortsætter nogenlunde i det tempo, vi har set hidtil.

Mødet udsat kl. 13.05

Mødet genoptaget kl. 14.00.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af pensionsbeskatningsloven. (Om Lønmodtagernes Dyrtidsfond og forhøjelse af afgiftssatserne).

(Lovforslag nr. L 66. Fremsat 4/12 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Camre (S):

Dette forslag indeholder en forhøjelse af skatten ved udbetaling af kapitalpensioner fra 25 pct. til 40 pct. og af strafafgiften ved ophævelse i utide af en kapitalpensionsordning fra 35 pct. til 40 pct. Det er i sig selv en meget almindelig og enkel ting, at en sådan skattesats forøges, men for at kunne bedømme indholdet af dette lovforslag må man først vurdere, hvilken overordentlig skattebejungstiget ordning der faktisk er tale om.

Ser vi på de almindelige pensionsordninger med løbende udbetalinger, sådan som de f. eks. er indeholdt i overenskomsterne for de offentligt ansatte, de overenskomstansatte i det offentlige, så er der tale om ordninger, hvor man får fradrag i indkomsten for indbetalingerne i de enkelte indbetalingsår, og hvor udbetalingerne så år for år bliver almindeligt indkomstskattepligtige.

Anderledes er det med kapitalpensionerne. Det er ordninger, som ansatte under 60 år i private virksomheder kan tegne i et pengeinstitut eller i et livsforsikringselskab. Der kan for personer under 45 år maksimalt indbeta-

les 15 pct. af lønnen pr. år og for personer mellem 45 og 60 år maksimalt 20 pct., og i skatteåret 1980 er maksimalgrænsen sat til 61.600 kr., der pristalsreguleres hvert år.

Ved indbetalingen opnås fradrag i indkomsten for det indbetalte beløb. Den opsparede kapital tillægges renter og kursgevinster af de værdipapirer, den er bundet i, og den opsparede kapital kan frigives ved det fyldte 60. år, inden det fyldte 70. år eller ved varig uarbejdsdygtighed. Ved frigivelsen betales i øjeblikket en engangsafgift på 25 pct., og det er denne afgift, som foreslås hævet til 40 pct. Det er stadig en lav skattesats sammenlignet med den almindelige indkomstskat, som gælder for pensioner med løbende udbetalinger.

Det er et naturligt krav at skabe større lighed på pensionsområdet, og dette er et skridt ad den rigtige vej. De nugældende regler er fra 1958, og tiden må siges at være løbet fra dem. Man kan også sige, at det ville være naturligt, om vi i fremtiden får helt ensartede regler for pensionsbeskatning, hvor princippet bliver almindelig indkomstbeskatning af alle pensioner med indbetaling efter en given dato. Den største del af de midler, der udbetales i pension, er rent faktisk renter og kursgevinster af pensionsfondenes værdipapirer, og de burde i princippet underkastes samme beskatning som arbejdsindkomst.

Jeg kan på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilsagn om en positiv udvalgsbehandling af det foreliggende forslag, som vi betragter som værdifuldt i henseende til at skabe større lighed og retfærdighed.

Brixtofte (V):

Dette er endnu et forslag til forhøjelse af skatterne i Danmark. Forslaget er et umoralsk angreb på den private opsparing, fordi det virker med klart tilbagevirkende kraft.

I disse dage får jeg mange breve og henvendelser fra privatpersoner og familier, der kommer i vanskeligheder, hvis dette lovforslag gennemføres. Der findes således alene 180.000 lønmodtagerfamilier, der i bank og sparekasse har oprettet kapitalpension. Desuden findes der vel omkring 100.000, der rammes af forslaget vedrørende kapitalforsikring.

Man kan nævne som eksempel en person, der er så uheldig at fylde 60 år efter den 5. december, men som havde regnet med i de kommende år at skulle leve af den opsparede

[Brixtofte]

kapital, og som har sagt sit job op. Med dette forslag fjernes med ét slag $\frac{1}{2}$ af den kapital, der var til rådighed efter skat. Det er et ganske groft og uanstændigt forslag. Det bliver endnu værre for de mennesker, der på en særskilt konto har penge opsparet inden 1958, og som kun skulle betale nul pct. i skat.

Forslaget er dybt anstødeligt, hvilket bekræftes af de mange udtalelser, som fremtrædende jurister er kommet med i disse dage. Jeg vil blot citere professor Thøger Nielsen fra Berlingske Tidende den 6. december, der siger:

»Det mest betænkelige er, at man kan skabe en sådan utryghed, at næste gang man vil lave en opsparingsordning, vil den grundlæggende tillid hos befolkningen til den slags have fået et grundskud.«

Derfor har jeg gennem skatte- og afgiftsudvalget bedt justitsministeren om at fremkomme med et responsum om, hvorledes man tidligere har lavet reglerne, når man har ændret satserne, sammenholdt med den eklatante konfiskation af privat opsparing, som dette forslag er udtryk for.

Venstre er klart imod forslaget, også selv om det ikke havde haft tilbagevirkende kraft. Venstre er tilhænger af kapitalpensionsordninger, kapitalforsikringer. Vi ønsker, at hele befolkningen har muligheder for selv at spare op med henblik på alderdommen.

Vi fik i dag endnu et bevis på, at hr. Camre endnu ikke havde sat sig ind i ordningen, idet han nævnte, at det kun var private lønmodtagere, der kunne tegne disse ordninger. Venstre er glad for, at HK har fået en aftale med det offentlige om, at også de kan tegne disse ordninger, således at også en stor gruppe inden for de offentlige lønmodtagere kan tegne disse ordninger. Venstre ønsker, at alle i samfundet kan gøre det, herunder selvstændige erhvervsdrivende.

Til sidst vil jeg sige, at vi har undret os lidt over, hvorfor socialdemokratiet har været imod, at befolkningen selv sparer op. Lad mig håbe, at det kunne tænkes, at det skyldes uvidenhed om ordningens indhold hos fremtrædende socialdemokrater. Hvis det blot er uvidenhed og ikke ond vilje, så skulle debatten her og udvalgsbehandlingen kunne bringe noget mere oplysning, og så var der mulighed for, at man fik forhindret, at dette forslag blev gennemført.

Gammelgaard (KF):

Betalingsbalanceunderskuddet skal formindskes og beskæftigelsen gøres større. Det er målet for den økonomiske politik. Og så kommer regeringen og foreslår, at afgifterne på udbetalte kapitalpensioner skal forhøjes fra 25 til 40 pct., ja, for visses vedkommende fra 0 til 40 pct.

Det middel, regeringen her foreslår, er direkte i modstrid med hensigten om at dæmpe inflationen, forbedre konkurrenceevnen og begrænse det indenlandske forbrug. Når den private opsparing i form af kapitalpensionsordninger belægges med større afgifter, medfører det, at væsentlige dele af opsparingen på grund af skatteydernes svigtende tillid til, at det kan betale sig at spare, vil blive overført til forbrug og dermed unddraget investeringsformål. Forslagets gennemførelse har således kun uheldige nationaløkonomiske konsekvenser.

Dernæst må vi spørge: hvorfor skal det nu gå ud over pensionisterne? Hvorfor ønsker regeringen, at landets pensionister nu skal undgælde for mange års fejlslagen økonomisk politik? Regeringen foreslår først en indtægtsregulering af folkepensionen, hvorved den vil spare 500 mill. kr., som ellers skulle have været udbetalt til pensionisterne. Og nu vil man altså ydermere specielt ramme de mennesker, der har ønsket at sikre deres egen alderdom gennem opsparing.

I tusindvis af familier har disponeret i tillid til, at de kunne råde over en bestemt sum, som de selv har sparet op, typisk som led i et ansættelsesforhold, og her er der tale om både private og offentlige virksomheder. Må jeg som et enkelt eksempel nævne stampersonellet i forsvaret, 4.400 ansatte, som har en kapitalpension som direkte led i deres ansættelsesforhold.

Gennemføres regeringens tanker, trækkes det økonomiske grundlag væk under det store antal familier, som har valgt at bygge deres fremtid på kapitalpensionen. Regeringsforslaget indeholder konfiskatoriske ordninger, som det konservative folkeparti stærkt vender sig imod. Der er ikke noget at sige til, at de pågældende lønmodtagere med kapitalpensionsordninger opfatter dette som et regulært tyveri over for dem.

Særlig graverende over for sparerne bliver indgrebet ved, at ikke alene pensionsordnin-

[Gammelgaard]

ger, der er etableret i tillid til gældende ret, men også allerede opsparede midler bliver beskattet langt ud over det forudsatte og på en sådan måde, at navnlig ældre lønmodtagere ikke vil have rimelig mulighed for ved forøgelse af deres opsparing at opnå det tilsigtede resultat, nemlig at undgå et større fald i deres levestandard ved pensionering.

Indgrebet over for kapitalpensionskonti er aldeles uhørt og usædvanligt. Man bryder fuldstændig med den hidtidige tradition på dette område ved over en bank at ramme alle hidtil foretagne indbetalinger. På denne måde rammer man dels de indbetalinger, som var foretaget før 1. januar 1958, og som ved udbetaling var forudsat afgiftsfrie – afgiften stiger altså fra nul til 40 pct. af de beløb, der er indbetalt før 1958 – dels de indbetalinger, som er blevet foretaget i berettiget forventning om en 25 pct.s afgift.

Endelig vil man også ramme arbejdstagerindbetalinger, som er foretaget efter betaling af indkomstskat, hvorved sådanne indbetalinger, der hidtil har været afgiftsfrie, udsættes for dobbeltbeskatning, nemlig først indkomstskat og siden en 40 pct.s afgift.

Det skal også bemærkes, at 60 års grænsen kan komme til at virke aldeles vilkårligt. Tænk på den uheldige kapitalpensionist, som fylder 60 år den 5. december 1979, og som kan komme til at betale meget store beløb i ekstra afgift.

Der er stærke juridiske betænkeligheder i forbindelse med dette forslags gennemførelse. Jeg vil gerne citere en udtalelse fra Berlingske Tidende i går af professor i retsvidenskab Mogens Koktvedgaard, som siger:

»På baggrund af de oplysninger, der er kommet frem, kan jeg ikke afgøre, om indgrebet strider mod grundloven, men jeg vil anse det for tvivlsomt, om det kan lade sig gøre at foretage det skitserede indgreb i kapitalpensionerne.«

Derfor har jeg anmodet om, at der bliver indhentet responsa fra de juridiske fakulteter ved Københavns og Århus universiteter om disse forslags grundlovsmedholdelighed og om disse forslags forhold til ekspropriationsbegrebet.

Glistrup (FP):

Det, som den danske samfundsøkonomi trænger til i øjeblikket fremfor noget som

helst andet, det er skattelettelser, store, fede, dejlige, massive skattelettelser. Det er det, der kan redde os.

Hvis vi skal udtrykke det på det nationaløkonomteknokratisprog, som de taler derovre i ministerierne, så kan vi udtrykke det på den måde, at man skal overføre til produktionen landets ressourcer fra den offentlige sektor, og det gør man netop ved, at man på den ene side letter produktionslivet for skatter og på den anden side udsætter den offentlige sektor for en afmagringskur ved at nedsætte skatterne. Det foreliggende forslag går imidlertid ud på en skatteforhøjelse, endda som led i, hvad man har kaldt en helhedsplan, som i øvrigt også indeholder mange andre skatteforhøjelser. Dermed er det aldeles givet, at fremskridtspartiet stemmer nej til dette forslag, fordi det er med til at trække Danmark i den forkerte retning.

Og så lader vi os ikke puste omkuld, fordi den socialdemokratiske ordfører kan komme her og sige: ja, men det er jo ligeligt og retfærdigt, det, man her skaber, for man tilstræber et ensartet beskatningstryk af dem, der har løbende pensionsindkomster, og dem, der får kapitalen udbetalt. Er det aldrig faldet socialdemokraterne ind, at den ligelighed kan vi opnå ved at nedsætte beskatningen af de løbende indkomster? Det kunne man da gøre lige så godt som at forhøje for det andet, og det ville være i overensstemmelse med, hvad samfundsøkonomien kræver i øjeblikket. Derfor var der overhovedet ikke noget som helst holdbart i det, hr. Camre sagde, fordi han altså ville gå den forkerte vej og ramme dem, der i øjeblikket er lavt beskattet, ved at beskatte dem højere, i stedet for at sige, at de, der i øjeblikket er højt beskattet, skal beskattes lavere.

Når jeg altså har sagt som noget aldeles ubetinget og ufravigeligt, at fremskridtspartiet stemmer imod dette, så skal man ikke glæde sig og tro, at vi vil give dette forslag en let gang gennem udvalget ved at sidde med korslagte arme og ikke komme frem med noget. Vi har allerede udformet 7 præcise ændringsforslag, sådan at vi i hvert tilfælde kan få gjort dette forslag nogle nyk bedre.

Ved udformningen af disse ændringsforslag må man selvfølgelig kigge på, hvilke familier det er, der bliver ramt særlig kraftigt af dette. De, der selvfølgelig bliver ramt allervæst, er dem, der har foretaget en pensi-

[Glistrup]

onsopsparing igennem en længere periode, de, der er født under første verdenskrig eller tidligere, og som nu altså kommer i den situation, at de faktisk ikke kan omgøre de, skal vi sige nu herefter tåbelige beslutninger, de har taget ved at spare op i banker og forsikringselskaber i stedet for som mange af deres jævnaldrende at købe fast ejendom og ride med på den ejendomsinflation, der har været, og som nu altså skal rammes yderligere.

Jeg ved godt, at ministeren i sit forslag under § 1, nr. 6 og nr. 7, har lavet nogle regler, der imødekommer dem, der er født den 4. december 1919 eller tidligere, men vi må have fuldstændig sikkerhed for, at ingen, som er i den aldersgruppe, overhovedet bliver ramt af nogen ekstra beskatning.

Den gruppe, det går næstværst ud over, er dem, der er gået ind i en kapitalpensionsordning før 1. januar 1958, for de har tilrettelagt deres forhold efter, at de ikke skal betale nogen afgift. Derfor må det være gruppe nr. 2, vi må søge at komme til undsætning gennem det arbejde, som nu skal foregå i udvalget. Selvfølgelig er det således, at de familier, som får deres forhold forrykket, og som ligger i andre grupper, dem skal vi også tænke på, men vi må bare hele tiden gøre os klart, at vi formentlig skal samle 90 stemmer her i folketinget for at få forbedret forslagene, og derfor må vi gå trip-trap-træsko i retning af, hvor meget vi kan opnå.

Der er et enkelt punkt, hvor jeg håber, at vi endog kan få skatteministerens stemme til at forbedre forslaget. Med den beskatnings-sats, man nu kommer op på, er der i hvert fald ingen grund til, at man ved udbetaling ved død skal knytte det til dette gammeldags, viktorianske begreb, at myndighederne skal finde ud af, om det er de nærmeste pårørende, der i dødsfaldstilfældet får kapitalen udbetalt. Når man kommer op på så høje sats-er, som man gør nu, så må man kunne tillade den enkelte borger selv at afgøre, om Fælledens Dronning, eller hvem han nu føler sig tilknyttet, er hans nærmeste pårørende, i stedet for at myndighederne, efter at manden er død, skal finde ud af, om man kan klare sig med 40 pct.s afgiften. Derfor er det et tredje af vore 7 ændringsforslag. Nu lyser den røde lampe, så skatteministeren må holdes i spænding med hensyn til, hvad de 4 sidste er, men de er heller ikke venlige mod ham.

Rahbæk Møller (SF):

Det er et meget væsentligt område, lovforslaget drejer sig om. Det er fuldt ud forståeligt, at de borgerlige ordførere går imod i så stærke vendinger. Netop pensionsområdet er fyldt med asociale ordninger, og det er ikke mindst pensionsbeskatningsloven, der har den virkning.

Vi har i årenes løb fået en række pensionsordninger med statstilskud via skattesystemet. Det drejer sig om fradragsret for indskud, skattefrihed for rentetilvæksten, og fritagelse for formueskat af de opsparede beløb. Tilsammen udgør disse indirekte statstilskud ca. 8 mia kr. årligt. Til sammenligning koster folkepensionen ca. 16 mia kr. Jeg gentager: staten bruger ca. 16 mia kr. til den pension, der dækker hele befolkningen, medens de pensionsordninger, der omfatter en mindre og stort set velstående del af befolkningen, koster 8 mia kr. Det er ikke så sært, at de partier, der repræsenterer velhavernes interesser, er bekymrede over selv de mindste ændringer.

Noget større opgør med skævheden er der ikke tale om. Det ses alene af, at merprovenu- et kun bliver 50-60 mill. kr. Det ville være mere effektivt, om ministeren havde foreslået en beskatning af rentetilvæksten i pensionskasser og forsikringsselskaber. En 50 pct.s beskatning ville indbringe ca. 4 mia kr., og så ville der være penge til en væsentlig lettelse af indkomstskatten via en forhøjelse af personfradraget, og der ville være penge til en speciel lettelse til pensionisterne.

Hvad angår det konkrete lovforslag, kan vi fastslå, at kapitalpension stadig væk efter dette forslags gennemførelse er overordentlig fordelagtig. Indskuddene er fuldt fradragsberettigede, rentetilvæksten er skattefri, og når pensionen kommer til udbetaling, beskattes den kun med 40 pct. Vi havde gerne set denne sats sat yderligere op, men vi erkender, at det vanskeligt kan lade sig gøre uden overgangsordninger. Det er det med de velerhvervede rettigheder, som det er svært at røre ved, hvor urimelige de end måtte være.

Til gengæld forstår vi ikke, at afgiften ved at ophæve pensionen i utide kun sættes op til 40 pct. Det kan næppe siges at være en velerhvervet rettighed at kunne ophæve en pensionsordning i utide, og der ligger et betydeligt misbrug i denne ordning. Ganske vist

[Rahbæk Møller]

skal der i så fald betales en særskat, så den samlede skat kommer til at svare til indkomstskatten, men denne særskat kan undgås dels af folk, der emigrerer til et skattely, dels af erhvervsdrivende, der kan ophæve deres pensionsordning i et år med underskud. Der gælder nemlig det meget specielle, at da der er tale om særskat, kan underskudet bruges én gang til til at nedbringe skatten det næste år.

Til trods for at vi finder forslaget mangelfuldt, kan vi dog støtte det.

Hvad angår forslaget anden del, om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, så har vores arbejdsmarkedspolitiske ordfører sagt vores mening om den fond, og jeg skal ikke gentage det her.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Forslaget er meget kort sagt et forslag om at forhøje den afgift, der skal betales, når man får udbetalt kapitalpensionen. Det har hidtil været 25 pct., og det foreslås for fremtiden sat op til 40 pct.

Dette forslag kan ikke gennemføres med tilbagevirkende kraft. Hvad der er indbetalt ifølge en overenskomst, der er bygget på en klar lovregel, kan naturligvis ikke ved en lovregel laves om. Men vi kan diskutere, hvordan det skal være for fremtiden. Jeg henviser her til den betænkning, der blev afgivet i folketingsåret 1970-71, da daværende finansminister Poul Møller foreslog ændringer i udbetalingsreglerne for kapitalpensioner, og hvor der dengang blev vedtaget den efter min opfattelse klare regel, at man naturligvis respekterer indgåede aftaler for den del af aftalen, der er etableret og er indbetalt og er opsparet, men at man naturligvis kan opsig enhver kontrakt og diskutere den igen og indføre nye regler for fremtiden. Vi er parate til at diskutere de nye regler, der skal indføres.

Om det lige skal være en afgift på 40 pct., ved jeg ikke. Jeg gør opmærksom på, at et af de momenter, der dengang var inde i diskussionen, og som var afgørende for, at en ophævelse i utide blev beskattet med 35 pct., var, at man henviste til, at marginals-katten inden for proportional-skattegrænsen dengang var mellem 31 og 37 pct., rettende sig efter kommunerne, og det kunne nok antyde, at man skal en del højere i vore dage.

Det er altså vores indstilling. Vi drøfter gerne fremtiden, men vi agter ikke at prøve på at ændre på fortiden. Hvad der er foretaget af indbetalinger, kan man ikke lave om på – ikke hvis man da fortsat vil opretholde en retsstat.

Bollmann (CD):

Dette forslag har i lighed med det foregående tilbagevirkende kraft, og alene af den grund er vi negativt indstillet over for det.

Der er allerede rejst en del spørgsmål og problemer, bl. a. med hensyn til de folk, der i deres ansættelsesvilkår har indføjet bestemmelser om sådanne pensionsordninger. Hvordan mon man egentlig vil klare dette problem?

Forslaget er et klart angreb på den private opsparring, et angreb, som vi desværre i dag har flere af, og som ikke har noget at gøre med de aktuelle indgreb mod løn- og pristigninger. Hvis det har nogen forbindelse, så er det i hvert fald kun i negativ retning. Hvis man vil gennemføre et sådant forslag, så ville det i det mindste være rimeligt at gennemføre den ordning for alle, som man nu foreslår for de 60-årige.

Forslaget indeholder også en sammenkædning med Lønmodtagernes Dyrtdsfond. Der var jo ikke i går den store tilslutning til det forslag her i salen, så det kan godt være, at dette afsnit i nærværende forslag bliver overflødig.

Med forslaget rammer man en række pensionister, som det også før er sagt, der har handlet i god tro, men så giver man selvfølgelig lidt brændselshjælp til andre pensionistgrupper. Jeg ved ikke, om det er det, man kalder social balance.

Vi beklager dybt, at man i denne situation skal bruge den knappe tid til af misundelsesgrunde at genere den private opsparring. Vi kan fra CDs side ikke love noget som helst med den udformning, forslaget har.

Waldorff (VS):

Vi synes selvfølgelig, det er godt, at regeringen vil prøve at begrænse den helt uanstændige kapitalophobning, som kapitalpensionerne betyder for de bedststillede. Vi fremlagde selv sidste år et forslag om at fjerne enhver skattebegunstigelse i forbindelse med kapitalpensioner. Det blev afvist af den

[Waldorff]

daværende regering. Nu tager socialdemokratiet fat, og jeg synes, at det er trist, at vi må se, at det forslag, der ligger, er alt for typisk for den måde, socialdemokratiet går til angreb på disse privilegier på. Man forsømmer simpelt hen ikke nogen lejlighed til at lave lappeløsninger, til at indgå de mest dødsyge kompromiser, belaste skattelovgivningen med nye overgangsordninger og skabe mere administration.

Vi foreslog, at man slet og ret fjernede skattebegunstigelsen. Det ville selvfølgelig betyde, at det skulle stå enhver frit stadig væk at spare op til sin alderdom, hvis det var det, det handlede om. Men det skulle i hvert fald ikke betyde, at de dårligst stillede, det vil sige lønarbejderne, skulle betale gildet over skatterne. Der siger socialdemokratiet så: de lønarbejdere, som vi frarøver deres dyrtidsportioner, skal stadig væk betale til de riges overforbrug, de skal bare betale lidt mindre, end de hidtil har gjort. Det er det, man kalder realisme i socialdemokratiet. Vi opfatter det som udtryk for en angst, en uvilje imod at gå til angreb på dem, som regulært snylter på arbejderne i samfundet.

Der er grund til at sige lige præcis disse ord om kapitalpensionsordningerne, og specielt når man fra centrum-demokraternes side kører frem med, at her er det misundelsen, der stikker sit ansigt frem. Er det misundelse, at de mennesker, som tjener mindst i samfundet, oven i deres dårlige lønninger og mange gange dårlige arbejdsforhold, protesterer imod, at de over skatterne skal være med til at betale en fed tilværelse for de mennesker, som i forvejen har været stillet bedst hele vejen igennem livet? Er det den misundelse, som centrum-demokraterne er så optaget af at bekæmpe?

Det er lidt ærgerligt, at skatteministeren ikke har haft mod til at fremstille den fulde sandhed omkring kapitalpensionerne i bemærkningerne. Det bliver lige nævnt, at det vil give et provenu på 50-60 mia kr. Sagen er, som det også blev nævnt fra hr. Rahbæk Møllers side, at der er tale om milliardformuer i disse pensionsordninger, og de vokser hurtigt. I 1970 stod der 630 mill. kr. i pengeinstitutterne på kapitalpensionskonti. I 1978 er dette beløb vokset til 5 mia kr. Og der er kun tale om pengeinstitutterne, der er ikke nogen opgørelse overhovedet over, hvad der findes i forsikringssselskaberne.

Det eneste, socialdemokratiet kan finde på, er som nævnt at øge beskatningen fra 25 pct. til 40 pct. Det er stadig væk muligt at trække indbetalingerne fra, og rentetilskrivningerne skal stadig væk være skattefri.

Det er ufatteligt, at socialdemokratiet ikke, når man er så optaget af at øge beskatningsgrundlaget, når man taler så meget om at indskrænke eller holde igen med det private forbrug, er gået videre, især i betragtning af at i foråret 1978 foreslog Jens Kampmann i sit oplæg til en skattereform, at man helt fjernede kapitalpensionsordningerne, og at man derudover fjernede en række andre skattebegünstigede pensionsopparingsformer, fordi man klart indså, at det ikke var pensionsformål, som blev tilgodeset ved disse ordninger. Det var slet og ret skattebegünstigelser. Derfor foreslog daværende skatteminister Kampmann, at disse ordninger skulle væk.

De ting er ikke med, og jeg vil godt spørge skatteministeren: hvorfor har man ikke taget mere med? Hvorfor er man ikke gået helt i bund med kapitalpensionerne, som Kampmann foreslog, hvorfor har man ikke fjernet den meget, meget store kapitalforsikring og de selvpensioneringsordninger, der ligger under 3.000 kr.s fradraget, som også indgik i Kampmanns forslag til skattereform?

Jeg synes, det er for sølle, at man ikke for alvor gør noget ved dette, når man én gang har været fremme med det og dengang fik en politisk opbakning fra andre partier til at gøre noget ved disse ting. Det er for sølle. Det er specielt for sølle, når man fastholder den økonomiske politik, som betyder jævnlige og stigende forringelser for lønarbejderne, at man så ikke kan bekvemme sig til at få lukket for disse ordninger. Det er for dårligt.

Arne Bjerregaard (KrF):

Hvis man skal tro hr. Waldorff, kan vi godt sætte hallelujakoret i gang, for så vil der blive et provenu på 60 mia kr. af dette her, og hvis det er tilfældet, vil jeg tilslutte mig forslaget med det samme, for så er landet sådan set reddet.

Desværre er der altså ikke så mange penge i det – og heller ikke så mange penge, som man nævnte fra SFs side, nemlig at man udbetalte 8 mia kr. til en lille gruppe om året herfra, medens man kun brugte 16 mia kr. til

[Arne Bjerregaard]

den store befolkningsgruppe, der skulle have folkepension. Det er urigtige oplysninger. Hvorfor kommer man med sådan nogle oplysninger herfra? Der står muligvis 8 mia kr., men dem kan man altså kun udbetale én gang. Det andet skal dog udbetales hvert år.

Vel, nu sagde formanden i formiddags, at jeg bl. a. var skyld i, at vi skulle have møde i morgen, så jeg skal prøve at fatte mig i kort-hed. Jeg behøver heller ikke sige ret meget om dette forslag, for jeg kender ministerens tanker, at han overhovedet ikke ønsker at gennemføre dette forslag, og så behøver vi ikke diskutere det så længe.

Jeg ved, at ministeren er en fornuftig mand og en retfærdig mand, som vil tage hensyn til de mennesker, som har handlet i tillid til værende lovgivning og derfor ikke vil gennemføre en lovgivning med tilbagevir-kende kraft, hvor man altså konfiskerer no-get, som folk lovligt har hensat i tillid til væ-rende lovgivning. Hvis jeg har tolket ministe-rens tanker rigtigt, skal jeg kun lykønske mi-nisteren med ikke at ville gennemføre dette med tilbagevirkende kraft. Om det skal gen-nemføres for fremtiden, er noget andet, det kan vi diskutere, hr. minister.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne indlede med at gentage en bemærkning fra tidligere ordførerindlæg fra vor side i dag. Vi erkender behovet for stramninger og har forståelse for, at mange må holde for. Vi vil bestemt ikke afvise, at der kan være grund til at standse nogle skat-tepræmieringer af opsparingen, der forment- lig i det store og hele alligevel ville finde sted, fordi de, der foretager denne opsparing, har mulighed for det og har fordel af det, uanset skatteordninger. Der kan godt være grund til at stoppe denne omvendte Robin Hood politik.

Men når dette er sagt, vil jeg straks tilføje, at retsforbundet nærer en meget betydelig uvilje over for det indgreb, som regeringen lægger op til. Vi finder det ikke godt med denne meget radikale ændring i vilkårene for udbetaling af beløbene eller for beskatningen ved udbetalingen vedrørende midler, der al- lerede er indbetalt, men vi vil godt være med til at suspendere disse favørvilkår for enhver fremtidig indbetaling. Det kan hændes, at der også kan være behov for og grund til gradvis

at pille lidt ved allerede erhvervede, veler- hvervede, rettigheder, det skal jeg ikke ude- lukke totalt på nuværende tidspunkt. Men, hr. minister, dette er for revolutionært.

Vi kan ikke være med til sådanne storm- skridt, der vælter en hel masse menneskers disponeringsgrundlag og fremtidsudsigter omkuld med et pennestrøg. Vi vil bestæbe os på ved argumentation i udvalget og her i sa- len og ved om fornødent selv at stille egne ændringsforslag at få trukket de dårlige sider ud af dette forslag, samtidig med at de bed- ste bevares, så vi får et trods alt lidt bedre skattesystem i fremtiden med bare lidt større lighed i vilkårene for borgerne.

Lad mig også her igen understrege, at selv om det absolut ikke er småpenge, lovforsla- get vedrører – om end ikke så store beløb som nævnt er – så er provenuet af en altom- fattende statsgrundskyld dog noget, der ville batte ganske anderledes og ville have ganske anderledes økonomiske, sociale og forde- lingsmæssige gavnvirkninger for vort lille fædreland.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Jeg skal også understrege i forbindelse med dette lovforslag, at det indgår i den samlede løsning med henblik på at sikre en mere rimelig og retfærdig fordeling af de byrder, som skal bæres for at rette landets økonomiske situation op. Jeg må notere mig efter de udtalelser, der er faldet, at vi ikke helt har den samme opfattelse af, hvad der er rimeligt og retfærdigt.

Hr. Gammelgaard brugte den formulering, at dette indgreb var uhørt og usædvanligt. Ja, det er usædvanligt i den forstand, at det ikke er i hver folketingssamling, vi foretager ændringer i pensionsbeskatningslovgivningen. Men vi har altså tidligere forhøjet pensions- beskatningen fra 0 til 25 pct., og dengang var der i folketinget bred enighed om at gennem- føre denne forhøjelse. Jeg mener også, at hr. Gammelgaards parti var med til at gennem- føre denne afgiftsforhøjelse.

Det er gået igen i debatten, at der rejser sig problemer i forbindelse med lovforslagets overgangsregel. Her skal jeg kun sige, at uan- set at man kan have den opfattelse, at over- gangsreglerne er for stramme, og uanset at man også kan have nogle principielle ind- vendinger imod dem, så er det, som også et

[Ministeren for skatter og afgifter]

par ordførere var inde på, fortsat sådan, at disse ordninger er overordentlig begunstigende. Der er ikke med den afgiftsforhøjelse, som foreslås her, gjort noget forsøg på at sætte stop for oprettelsen af kapitalpensionsordninger.

Hr. Waldorff bebrejdede i virkeligheden regeringen dette og sagde: hvorfor tager man ikke skridtet fuldt ud og gennemfører en egentlig ophævelse af disse ordninger? Hertil vil jeg gerne sige, at hele spørgsmålet om kapitalpensionsforsikringer og andre pensionsordninger er noget, der må vurderes i en langt større og bredere sammenhæng. Jeg mener, at der gennem de senere år er sket en kolossal vækst og udvikling på disse områder, som nok kunne gøre det tiltrængt at få disse ordninger vurderet, men de bør vurderes i en bredere sammenhæng og ikke kun ud fra en rent skattepolitisk synsvinkel.

I øvrigt skal jeg kun gøre den bemærkning, at jeg har noteret mig de synspunkter, som er fremsat fra flere sider omkring ikrafttrædelsesproblematikken. Der er rejst det spørgsmål, om det juridisk kan bære igennem. Dertil kan jeg svare, at hvis regeringen ikke havde haft den opfattelse, ville vi selvfølgelig ikke have fremsat lovforslaget i den udformning, det har. Men nu er der altså også fra hr. Brixtoftes side stillet et konkret spørgsmål, og det spørgsmål vil selvfølgelig blive besvaret. I øvrigt er det vores opfattelse, at sådan som sagen står i dag, er det forsvareligt at gennemføre forslaget, i den udformning det har.

Camre (S):

Jeg ville gerne for det første sige til hr. Brixtofte, at der ikke i socialdemokratiet eksisterer nogen uvidenhed med hensyn til disse ordningers indhold. Jeg er også helt opmærksom på, at visse offentligt ansatte, som ikke har andre pensionsmuligheder, har fået mulighed for på det sidste at tegne disse ordninger. Men det, der reelt er forskellen på hr. Brixtoftes vurdering og min, er jo en politisk vurdering af rimeligheden af pensionsordningerne i Danmark.

Vi er tilhængere af en så stor lighed på pensionsområdet som overhovedet muligt, og vi er derfor også tilhængere af, at der er lighed imellem skatten af forskellige pensionsordninger. Vi er derudover også tilhængere

af, at der er lighed i henseende til, hvem det er, der sikrer sig pension ud over folkepensionen og ATP. Her er det en kendsgerning, at det kun er 7 pct. af arbejderne i dette land, som har private pensionsordninger med deres arbejdsgivere, men omkring ved halvdele af funktionærerne. Vi synes ikke, det er nogen særlig god idé, at der er en forskelsbehandling af forskellige erhvervsgrupper i Danmark. Det er også bygget ind i den nuværende lovgivning.

Jeg vil godt have lov til at sige, at vi synes, det er naturligt, at mennesker i deres aktive år sparer op til deres pensionsalder, og vi synes også, så længe vi ikke har en større offentlig pensioneringsordning af tjenestemandslignende karakter, at det er rigtigt, at man i en periode, hvor man tjener pengene, men undlader at bruge dem, får et fradrag, og i den periode, hvor disse penge bliver udbetalt, bliver almindelig indkomstskattepligtig af dem. Det er i realiteten kun en udsættelse af skattepligten fra én periode til en anden, nemlig den periode hvor man flytter pengene over. Det synes vi er ønskeligt at få igennem, og vi vil glæde os til i udvalget at få dette forslag pudset af. Jeg tror, mange her i salen vil kunne stå sig ved en forbedring af de nuværende regler.

Brixtofte (V):

Det var da glædeligt, at der er tale om, at kun et mindretal her i Folketinget tilslutter sig det foreliggende lovforslag. Jeg tror også, at dette mindretal vil have glæde af, at dette forslag bliver forkastet.

Jeg vil godt spørge skatteministeren helt konkret: finder skatteministeren, det er rimeligt, at f. eks. en person, der er 59 år, og som fylder 60 år efter den 5. december i år, som havde regnet med at kunne trække sig tilbage til næste år med det nuværende niveau for satsen, lige pludselig med ét slag bliver så meget fattigere? Finder ministeren, det er rimeligt, at denne person – og der er mange tusinder eksempler – som har regnet med, at satsen var 25 pct., pludselig med ét slag på grund af en enkelt datomarkering bliver ramt så urimelig hårdt, som det sker i dette tilfælde? Jeg vil godt have, at skatteministeren her svarer på, om han finder, at det er rimeligt.

Hr. Camre siger, at der ikke er så mange på det private arbejdsmarked, som har en

[Brixtofte]

sådan ordning. Det har han ret i, og det er også ærgerligt, men det er i høj grad, fordi LO og andre har svigtet på dette område og ikke har skaffet sine medlemmer kapitalpensionsordninger. I det hele taget har man interesseret sig for lidt for pensionen i fagbevægelsen. Venstre er tilfreds med, at HK er gået i spidsen og interesserer sig mere for den sag. Det støtter vi gerne.

Hr. Camre sagde, at socialdemokratiet går ind for lighed. Vi må forstå det sådan, at det gælder om, at pensionerne skal være lige små for alle.

Gammelgaard (KF):

Jo, hr. skatteminister, det er uhørt og usædvanligt, at man foretager et indgreb som dette. Jeg vil gerne spørge skatteministeren, om et indgreb af den foreslåede karakter – et indgreb i eksisterende aftaler med tilbagevirkende kraft sammen med en afgiftsforhøjelse med tilbagevirkende kraft – nogen sinde tidligere har fundet sted. Da man forhøjede afgiften fra 0 pct. til 25 pct., var det naturligvis ikke med tilbagevirkende kraft, og det er heri, det særligt anstødelige ligger.

Det er en almindelig udbredt misforståelse også her i salen – jfr. i øvrigt, men det er måske ikke helt tilfældigt, TV-Avisen den 2. december 1979 – at det kun er velhavere, der foretager opsparing i form af kapitalpensionsordninger o. lign. Tværtimod er der i stadig stigende omfang tale om lønmodtagere med lavere indkomster og mellemindkomster, der i forbindelse med kollektive overenskomster træffer aftale om kapitalpensionsordninger.

I den forbindelse vil jeg gerne pege på en undersøgelse, Provsinsbanken har foretaget, af hvilken man kan slutte, at der sandsynligvis netop nu er omkring 200.000 danskere, som har valgt kapitalpensionen som tilskud til folkepensionen. Man skønner, at de 165.000 af disse 200.000 er arbejdere og funktionærer med indbetalinger på under 500 kr. om måneden. Det er det, som man her fra socialdemokratiets talsmænd og fra SFs ordførere kalder for asociale ordninger.

Hvad er det for en holdning, man her indtager over for landets pensionister? Jeg bemærker mig, at man nu altså ensidigt vil angribe indgåede aftaler, aftaler, der er indgået i henhold til bestående lov, og jeg bemærker

mig, at man også angriber pensionisterne igennem folkepensionen. Jo, det er sandelig socialistisk politik, det her.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Hr. Arne Bjerregaard misforstod mig, og det viser sådan set, at han er dårligt inde i tingene. Sagen er den, at det er ikke 8 mia kr., der ligger i en eller anden fond og uddeles én gang for alle, det er 8 mia kr. årlig, der gives i indirekte statstilskud til alle disse pensionsordninger. Det gives selvfølgelig ikke direkte, det meste er mistet skatteprovenu på grund af skattefriheden. Det er typisk i dette land. Vi støtter på to måder. Dels giver vi tilskud til en række ting, dels støtter vi en række ting gennem skattefrihed. Det er også typisk, at det stort set er den mindre-bemidlede del af befolkningen, der får tilskuddene, og det er den bedre bemidlede del af befolkningen, der får fradragene. Det er også typisk, at fradragene flyder langt rigeligere, end tilskuddene gør det.

(Kort bemærkning).

Waldorff (VS):

Der bliver nu talt meget om, at man med sine angreb på kapitalpensionen begynder at rokke ved overenskomstmæssige aftaler på arbejdsmarkedet. Det er en fuldstændig forvridning af, hvad der foregår. Disse ordninger fylder umådelig lidt. De ting, der tæller, er de store, årlige indbetalinger på kapitalpensionerne. Det er fuldstændig klart. Lad os bare holde fast i, at det er 7 pct. af arbejderne, som bruger dem, og ellers er det funktionærer i det private erhvervsliv. Det kræver unægtelig også høje lønninger at kunne foretage indbetalinger, som for alvor giver noget på disse kapitalpensionsordninger.

Men derudover vil jeg sige, at det er betegnende, at en overenskomst er noget, som kun har betydning for de konservative, for venstre og for centrum-demokraterne, i den udstrækning den kan bruges til at beskytte skatteprivilegier. Jeg mener ikke, det kan kaldes en overenskomst – det er en aftale mellem private og har intet med arbejdsmarkedets overenskomster at gøre – men lad os bare kalde det en overenskomst. Uanset det vil jeg sige: vi vil være med til at bryde en

[Waldorff]

sådan overenskomst, når den bygger på en systematisk udnyttelse af de dårligst stillede i samfundet for at skaffe de rigeste skattefra- drag.

Første næstformand (Enggaard):

Hr. Brixtofte har ordet for en kort be- mærkning, og så går vi tilbage til talerræk- ken. Det forudsættes, at korte bemærkninger knytter sig til de foregående indlæg.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

Jeg vil blot beklage, at hr. Rahbæk Møller siger, der er tale om statstilskud. Det er der ikke tale om. Der er tale om udskydelse af skat. Jeg beklager, at hr. Rahbæk Møller ikke har sat sig grundigere ind i lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Det er klart, når hr. Gammelgaard nævner Provinsbankens undersøgelse, at det antal personer, som er sikrede i forskellige erhvervsgrupper, bliver relativt højt blandt arbejderne, som jo alt taget i betragtning er mange flere regnet i absolutte tal. Men jeg må have lov til at henvise til en undersøgelse, som socialforskningsinstituttet nylig har offentliggjort. Den siger, at 7 pct. af arbejderne har en privat pensionsordning med deres arbejdsgiver. Halvdelen af gruppen funktionærer og tjenestemænd har en sådan ordning. Når man trækker tjenestemændene, der alle sammen har tjenestemandspension, ud, er det altså under halvdelen af funktionærgruppen, medens nogle og halvtreds procent af landmændene og 68 pct. af øvrige selvstændige sikrer sig gennem livrenter og livsforsikringer og lignende ordninger. Det er de tal, der viser den procentuelle fordeling på de enkelte erhvervsgrupper.

Glistrup (FP):

Kristeligt folkeparti er ude på fejlveje, når dets ordfører her kan sige, at Danmark var reddet, hvis vi fik overført yderligere 60 mia kr. fra den private sektor til statskassen. Tværtimod vil Danmark være meget, meget værre stillet, hvis det frygtelige skulle ske. Det, der er behov for, er præcis det modsatte, nemlig at der vandrer 60 mia kr. den an-

den vej. Hvordan det kan gøres, vil fremgå i detaljer af de ændringsforslag til finanslov- forslaget, som fremskridtspartiet vil fremsæt- te i god tid, før vi skal behandle finanslov- forslaget her senere på måneden.-

Men skatteministerens hjerte slår i den samme takt som kristeligt folkepartis, når han hævder, at det her foreslåede er nødven- digt for at redde landets situation, at der skal bæres byrder. Skatteministeren tager fuld- stændig fejl, hvis han har en sådan sadistisk religionsbekendelse, at han tror, at bare det gør ondt, så skal det nok også hjælpe. Det kommer an på, hvem det gør ondt på. Det hjælper ikke, når det gør ondt på den private sektor, som skal redde landet. Det skal gøre ondt på den offentlige sektor, som er kom- met til at svulme langt mere, end dette land har råd til. Det, det drejer sig om, er at be- grænse den offentlige sektor. Det er dér, byr- derne skal bæres. Bærer man byrder andre steder, gør man det kun værre for os alle sammen, hvad enten vi er inden for den pri- vate eller inden for den offentlige sektor.

Ministeren fortsatte med at sige, at disse ordninger var overordentlig gunstige. Det er noget, vi nok skal se at få belyst noget nær- mere i udvalget. Det er selvfølgelig rigtigt, at den, der har indbetalt 100 kr. i 1951 og 100 kr. i 1952 osv., får beløb tilbage, der er langt større end disse 27-28 år gange 100 kr. Men punkt 1 kan en hundredkroneseddel købe væsentlig mindre i 1979 og 1980, end den kunne i 1951 og 1952, og punkt 2 var alter- nativet i 1951 og 1952 jo at bruge sin hundredkroneseddel som udbetaling på en eller anden fast ejendom, der nu måske er 800.000 kr. værd eller noget lignende. Derfor tror jeg nok, skatteministeren skal være noget forsigtig med at sige, at her er nogle, der har haft nogle overordentlig gunstige ordninger, så dem kan man bare give sig til at piske løs på. Det er ikke nogen god idé.

Spørgsmålet, som hr. Rahbæk Møller og hr. Brixtofte diskuterer, hvorvidt der er til- skud i form af skattelettelser på 8 mia kr. eller noget lignende, løser vi jo meget let ved at afskaffe skatten. Så forsvinder disse til- skud, som hr. Rahbæk Møller har så ondt af. Lad os da gå i fællesskab den vej og ophæve indkomstskatten, så bliver der selvfølgelig heller ikke noget statstilskud ad den vej. Det viser hulheden i SFs argumentation, når man

[Glistrup]

kalder dette for noget, der kan ligestilles med statstilskud.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg ved ikke, om hr. Glistrup misforstod mig. Det tror jeg såmænd ikke, men hr. Glistrup mente, at jeg ville tage 60 mia kr. ud af den private sektor og føre pengene over til den offentlige sektor. Jeg mente såmænd bare, at hvis der på dette lille område af vort samfundsliv var 60 mia kr. pr. år, så var det i al fald væsentligt at overveje, om vi ikke skulle snuppe dem, for så måtte der da være balance i vores statsregnskab. Jeg sagde, at så måtte jeg i al fald tænke på, om vi ikke skulle være med til forslaget, hvis det kunne give det.

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Hr. Glistrup forsømmer jo ikke nogen lejlighed til at prøve at overbevise sig selv om fremskridtssamfundets fortræffeligheder. Derfor skal vi også ved denne lejlighed høre den plade, som vi har hørt så tit. Hr. Glistrup må forstå, at vi ikke hver eneste gang kan gå ind i en debat omkring dette efterhånden ikke særlig interessante spørgsmål.

Hr. Brixtofte spurgte mig, om jeg fandt det rimeligt, og så nævnte hr. Brixtofte et konkret eksempel med en person, der fyldte 60 år den 5. december. Hertil vil jeg sige, at vi har utallige eksempler på i skattelovgivningen, at vi har gennemført afgiftsforhøjelser på den ene eller på den anden måde, hvor der er nogle, der føler, at her er de faktisk blevet ramt særdeles hårdt. Det er i forbindelse med momsforhøjelser og andre forhøjelser, vi har gennemført.

De bemærkninger, der er faldet, viser – sådan som jeg har lyttet mig frem til det – at der her i folketinget i hvert fald er et flertal for at gennemføre en afgiftsforhøjelse for fremtiden. Det, som diskussionen drejer sig om, er, hvorvidt det også er rimeligt at gennemføre denne afgiftsforhøjelse for allerede foretagne indbetalinger. Jeg vil da erkende, at den diskussion kan føres. Nu er den altså draget frem, der er rejst en række spørgsmål, og de spørgsmål vil blive besvaret i udvalget. Jeg skal kun gentage, hvad jeg har sagt tidligere: Vi har fundet, at det var rimeligt i den situation, vi befinder os i, og hvor det altså drejer sig om at sikre en rimelig fordeling af

byrderne, at der også kom til at hvile byrder på disse efter vores opfattelse meget gunstige ordninger.

Tiden er ikke til at tage en diskussion om, hvorvidt det er rigtigt eller forkert at lave skattebegunstigelser for at fremme en bestemt opsparingsordning, men jeg må tilbagevise det, hr. Gammelgaard sagde, at der fra socialdemokratiets side skulle være tale om, at vi anser kapitalpensionsordninger for at være asociale. Det har vi bestemt ikke på noget tidspunkt givet udtryk for, men vi mener, at ordningerne er meget gunstige, og jeg vil gentage, at selv om vi gennemfører denne afgiftsforhøjelse, vil der fortsat være tale om meget gunstige ordninger.

(Kort bemærkning).

Brixtofte (V):

I forbindelse med besvarelsen af mit konkrete spørgsmål fik jeg ikke klart svar på, om ministeren fandt det rimeligt eller ikke rimeligt. Ministeren henviste til, at der var mange eksempler på lignende indgreb. I den forbindelse nytter det ikke noget at nævne momsforhøjelse. Jeg vil bede ministeren komme herop og nævne bare ét tilsvarende eksempel. Ministeren må kunne nævne bare ét, når han kender mange eksempler.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Jeg forstår ministeren således, at han erkender, at det aldrig tidligere er sket, at man foretager et indgreb af denne art. Jeg forstår også, at argumentationen er noget med, at byrderne skal være ligeligt fordelt. Det er måske pensionisterne, statsministeren tænkte på forleden, da han talte om, at ingen måtte smygge sig udenom? Det er der tilsyneladende klarhed om nu, efter at vi har hørt skatteministeren.

Lad mig sige til hr. Camre, at jeg kan ikke forstå, hr. Camre bliver ved med at blande en række andre pensionsordninger ind i debatten omkring disse kapitalpensionskonti. Hr. Camre burde holde op med, i det mindste når han er her i salen, at agere som kilde til et stort herværende massemedium. Det, vi taler om her, er kapitalpensionskonti, der er tegnet under den forudsætning, at beskatnin-

[Gammelgaard]

gen ved udbetaling var 0 pct. eller 25 pct., og nu bliver den 40 pct.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Jeg synes, det er relevant, når man ser på dette område og diskuterer, hvorvidt der er lighed eller ulighed, da at sammenligne med andre ordninger. Det, der drøftes i dag, er en forhøjelse, som hr. Gammelgaard sagde, fra 25 pct. til 40 pct. Det, som jeg bl. a. hævdede her i mit indlæg, er, at dette er stadig væk en lav beskatning af en pensionsudbetaling. Så er jeg sandelig nødsaget til at sammenligne med, hvad skatten er på andre pensionsudbetalinger.

Den selvstændige erhvervsdrivende, der eksempelvis tegner en livsforsikring eller tegner en livrente med løbende udbetalinger, bliver ved udbetalingen beskattet af disse penge som ganske almindelig indkomst med de til enhver tid gældende skatteprocenter. Det er altså en hårdere beskatning end den, vi ser her. Man kan altså ikke diskutere lighed, uden at man sammenligner reglerne for forskellige ordninger, og jeg tror ikke, jeg her bringer mig i strid med folketingets forretningsorden ved at bringe andre ting ind i det, da det er relevant, når vi ser på, hvorvidt denne sats er lav eller høj.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Hr. Camre taler uden om det afgørende. Det afgørende er, at den socialdemokratiske regering med tilbagevirkende kraft vil gribe ind i velerhvervede rettigheder, og derved angriber man et stort antal danske pensionister. Det kan man ikke komme uden om, ligegyldigt hvilke andre irrelevante argumenter hr. Camre fremfører.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu skal vi jo passe på ikke at komme alt for højt op i vores påstande her. Når hr. Gammelgaard mener, at det er ganske uhørt, og at man ikke kan finde lignende tilfælde, så vil jeg bare henvise til det lovforslag, hr. Gammelgaards partifælle, daværende finansminister Poul Møller fremsatte i sin tid. Det var af akkurat samme karakter som det, vi

forhandler i dag. Dengang var folketinget også nødt til at rette i forslaget for at få det i overensstemmelse med den danske retsorden.

Første næstformand (Enggaard):

Vi nærmer os afslutningen på de korte bemærkninger.

Hr. Camre har ordet for en kort bemærkning. Jeg beder om, at det bliver den sidste, inden ministeren får ordet.

(Kort bemærkning).

Camre (S):

Det bliver den sidste korte bemærkning.

Hr. Gammelgaard stillede et konkret spørgsmål, nemlig hvorfor jeg drog andre pensionsformer frem i debatten her i dag, og det svarede jeg på. Det var for at sammenligne med disse beskatningsregler.

Nu taler hr. Gammelgaard om noget helt andet, nemlig spørgsmålet om hvorvidt man vælger kun at give dette fremadrettet virkning eller også giver det en virkning for de tidligere indgåede ordninger. Det beror på en politisk vurdering, og det kan vi diskutere i udvalget. Det er vi også villige til. Vi erkender klart, at der her ligger en forskel fra den tidligere gennemførte ændring. Det spørgsmål får vi lejlighed til at tage nærmere stilling til, inden dette lovforslag kommer til anden og tredje behandling.

Første næstformand (Enggaard):

Hr. Gammelgaard har bedt om den sidste korte bemærkning. Derefter er de korte bemærkninger slut.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Den skal så blive forholdsvis venlig. Jeg forstår, at regeringen erkender, at dens forslag er i mindretal her i salen, at den altså ikke kan få sit forslag ført igennem.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Enggaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af:

*Forslag til lov om ændring af selskabsskatte-
loven. (Ændring af beskatningsprocenter).*
(Lovforslag nr. L 53. Fremsat 4/12 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Camre (S):**

Her er der tale om en forhøjelse af skatten på aktieselskaber, anpartsselskaber, sparekasser og brugsforeninger. Vi ønsker at sætte procenten op fra 37 til 40 pct. For indkøbsforeninger og produktions- og salgsforeninger, der beskattes på basis af en procentsats af deres formue, ønsker vi at sætte skatten op fra 15 til 16 pct. Det giver et merprovenu for staten på 400 mill. kr., som behandles efter sædvanlige regler.

Begrundelsen for forslaget er for det første, at den finanspolitiske stramning, som jo er indeholdt i disse forslag, er nødvendiggjort af den generelle økonomiske situation, og ud fra det ønske, vi har om, at denne samlede buket, denne samlede såkaldte julepakke, skal ramme ligeligt, har vi også fundet det rigtigt at tage denne gruppe af selskaber med.

For det andet finder vi, at det er ønskeligt at tilnærme aktieselskabsskatten til personskatten, fordi det mindsker risikoen for den skattespekulation, som jo er mulig på grund af forskellen i de to skatteformer.

Jeg kan på socialdemokratiets vegne give tilslutning til en velvillig udvalgsbehandling.

Ellemann-Jensen (V):

Det er meget vanskeligt at se noget fornuftigt formål med dette forslag om at sætte selskabsskatten op fra 37 til 40 pct. Hvis man nu et øjeblik tænker et par dage tilbage og tænker på den skriftlige fremlæggelse af regeringens såkaldte helhedsløsning, så stod

der dér, at formålet med hele denne julepakke, som hr. Camre kaldte den, er »... at fremme erhvervsudviklingen og beskæftigelsen.«

Ja men dette lovforslag strider direkte imod dette formål. Hvordan i alverden forestiller regeringen sig at erhvervsudviklingen og beskæftigelsen vil blive fremmet ved, at man tager 400 mill. kr. ekstra fra selskaberne? Ja men det vil da yderligere reducere erhvervenes indtjening og vil helt uundgåeligt komme til at lægge en dæmper på den fremtidige investeringsaktivitet. Som det tidligere er blevet påpeget af venstre, er det meget farligt for de samfundsøkonomiske virkninger af regeringens indgreb, hvis man svækker erhvervslivets investeringslyst, og derfor kan dette lovforslag ikke med nogen som helst rimelighed anbringes i en helhed, der har til formål at rette op på den samfundsøkonomiske balance i Danmark.

I den debat, der har været løbende omkring selskabsskatten, er det blevet hævdet, at selskabsskatten i Danmark er meget lave, end tilfældet er i alle andre lande. Det er en helt forfejlet argumentation, der hviler på utilstrækkeligt kendskab til de faktiske forhold rundt omkring i andre lande. For øvrigt, selv om det virkelig havde været tilfældet, at danske selskaber bliver beskattet lempeligere end konkurrenterne i andre lande, så ville man stadig med dette forslag forringe den eksisterende, utilstrækkelige konkurrenceevne i dansk erhvervsliv ved at forhøje selskabsskatten. Men nu forholder det sig altså ikke engang sådan, at danske selskaber slipper særlig billigt. Tværtimod.

Godt nok kan man sige, at i Danmark er selskabsskatteprocenten 37 og i Sverige og Vesttyskland er den 56, men de 56 pct., der er tale om i Sverige og Vesttyskland, bliver taget af et ganske andet grundlag end det, de 37 pct. bliver taget af her i Danmark. Både i Sverige og i Vesttyskland sker der betydelige lempelser, når selskaberne skal opgøre det skattepligtige overskud, for at man kan få noget at beregne skatten af. Hvis man prøver at lave en beregning i Sverige, der kan sammenlignes med danske forhold, så viser det sig, at den svenske selskabsskat efterhånden er nede på noget, der effektivt svarer til ca. 25 pct. Det er, hvad der skal sammenlignes med de 37 pct., vi for øjeblikket betaler i Danmark.